

Изведнъжъ небето се покрило съ облаци, затрещъло, и вълшебната гора вече не се виждала. Облаците надъ дъбъ се сгъстявали все повече и повече. Една свѣткавица се откъснала отъ небето и се увила на огнено колело около върха на дъбъ. Цѣлата долина се озарила отъ розово сияние. Задухалъ топълъ юженъ вѣтъръ. Закапали капки отъ размръзнатите клони. Далече затрещъли попуканитѣ ледове на рѣкитѣ.

Бедниятъ коларь тръгналъ къмъ колибата си. Презъ цѣлия пътъ дърветата му се покланяли и снемали предъ него своите бѣли снѣжни шапки. Стигналъ въ кѫщи, въ долината настанало пролѣтъ, а въ колибата на коларя — радостъ. Зачулъ се тропотъ на коне и шумъ на колела. Въ долината се спустнала чудна колесница съ огнени колела и горди бѣли коне. А въ колесницата седѣла хубавица. Спрѣла тя предъ колибата.

— Коя си ти? — зачуденъ запиталъ коларть.

— Азъ съмъ Пролѣтъта. Погледни натамъ!

Бедниятъ коларь погледналъ въ далечината. Предъ него пъстрѣели чудни поля. А по тѣхъ се разхождали хора.

— Виждашъ ли тия поля и хора?

— Виждамъ ги.

— Чувашъ ли птиците въ долината и въ горите?

— Чувамъ ги.

— Всички тѣ благославяватъ само тебе. Защото ти запази дъбъ, който имъ даваше животъ и радостъ. Сбогомъ.

Полетѣли отново бѣлитѣ коне и отнесли въ огнената колесница Пролѣтъта.

А коларть пакъ останалъ въ долината съ своето еемейство, съ своята бедност и своето щастие.

РЕМБРАНДЪ ВАНЪ РАЙНЪ

бележка

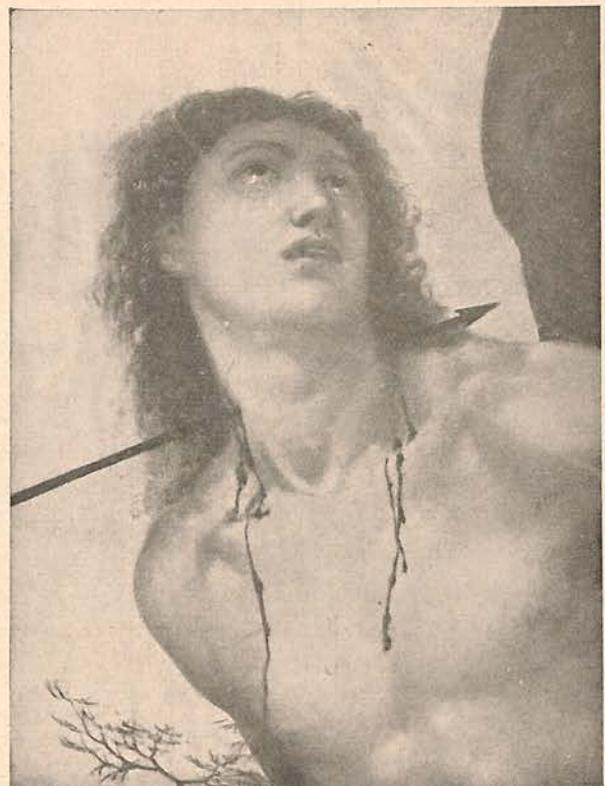
отъ

Николай Райновъ

Холандскиятъ живописецъ и гравьоръ Рембрандъ е единъ отъ най-великите художници. Въ „Картина и При-

казка“ сѫ възпроизвеждани негови живописни творби. Той работѣлъ портрети,

Содома

Св. Севастиянъ